

İki referandum, tek sonuç

Geçen ay biri Irak Kürdistan'ında, diğer Katalonya'da ardı ardına iki bağımsızlık referandumu yapıldı. İki süreç arasında büyük benzerlikler ve çıkarılacak dersler bulunuyor.

Birincisi, her iki referandum girişiminde de Merkezi hükümetler (Bağdat ve Madrid hükümetleri), bu referandumun ülke anayasasına aykırı olduğunu ilan ettiler ve sonuçlarını tanımayacaklarını duyurdular. Katalonya'da ayrıca İspanyol polisler sandıklara ve onları koruyan halk kitlesine coplu sopalı saldırılar düzenleyerek şiddet uyguladılar, seçimi engellemeye çalıştılar, bazı bağımsızlıkçı liderleri tutukladılar. Bu, merkezi hükümetlerin herhangi bir etnik grubun veya halkın kendi kaderini tayin etme hakkına şiddetle karşı olduğunu gösterdi.

İkincisi, çevre ülkeler de bu iki referanduma karşı çıktılar. Irak Kürdistan'ındaki referandum girişimi, başta Türkiye ve

İran olmak üzere bölge güçleri tarafından hırsla lanetlendi. Kürt yönetimine büyük tehditler yöneltildi. Bölgede çıkarları ve girişimleri olan Rusya, ABD ve Avrupa Birliği de Kürt halkının kaderini tayin etmesini kabul etmeyeceklerini duyurdular. Aynı şey Katalonya'nın da başına geldi. Avrupa Birliği, Katalonya'nın bağımsızlık durumunda Birliğin üyeliğinden atılacağını duyururken, ABD başkanı Trump birleşik bir İspanya'dan yana olduğunu ilan etti. Yani Kürtler ve Katalanlar uluslararası alanda da yalnız bırakıldı.

Üçüncü benzerlik de referandum sonrasına ilişkin. Her iki referandumda da halkın yüzde doksandan fazlası bağımsızlık lehine oy kullanmış olmasına karşın, yönetimleri üzerine müthiş bir seferberlik başlatıldı. Irak ordusu, İran'ın ve Türkiye'nin de desteğinde Kerkük'e ve diğer bazı başka Kürt bölgelerine girerek Kürt yönetimini Saddam dönemi sınırlarına itti, sınır kapılarına el koydu. İspanya'da ise Madid hükümeti Katalonya'nın özerkliğini iptal etti, parlamentosunu ve hükümetini dağıttı, bağımsızlık liderlerini "isyan" suçuyla mahkemeye verdi.

Sonuçlar: 1) Emperyalist veya bağımlı olsunlar, merkezi burjuva hükümetler halkların kendi kaderlerini tayin hakkına karşıdırlar. 2) Ezilen veya sömürge halklar, salt demokratik oylamalarla bağımsızlık elde edemiyorlar. Onların özgürlükleri, içinde buldukları ülkenin diğer işçi ve emekçi yığınlarıyla birlikte bu burjuva ve emperyalist hükümetlerin yıkılmasından geçiyor. 3) Kaderini tayin etmeye çalışan halkların gerçek dostu, emperyalist ve yayılmacı bölge hükümetleri değil, ancak o ülkelerdeki enternasyonalist emekçi hareketleri olabilir.